

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Forespørgsel nr. F 31:

Forespørgsel til indenrigsministeren:

»Hvad vil regeringen gøre for så hurtigt som muligt at rette op på den kritiske situation i sygehusvæsenet?«

Af Henning Rasmussen (S) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 13/5 86. Fremme af forespørgslen vedtaget 15/5 86).

Formanden:

Jeg skal gøre opmærksom på, at afstemning om eventuelle dagsordener først vil finde sted i morgen, torsdag d. 22. maj.

Jeg giver ordet til indenrigsministeren for besvarelse af forespørgslen.

Besvarelse

Indenrigsministeren (Enggaard):

I begrundelsen for forespørgslen i dag hedder det, at sygehusvæsenets situation er kritisk. Jeg er ikke enig i denne karakteristik af situationen. Generelt mener jeg, at de rammer, regeringen i samarbejde med de kommunale organisationer har lagt for den kommunale økonomi for de kommende år, er ganske rummelige og giver gode muligheder for, at vort sundhedsvæsen kan leve op til de krav, borgerne stiller.

De reale udgifter til sygehusene var i 1985 på samme niveau som i 1982, og 1982 var det år, hvor udgifterne var højest. 1986-tallene kendes endnu ikke, men meget tyder på, at 1985-niveaueet føres videre.

Jeg tror, det vil være nyttigt at se på udviklingen i sundhedssektoren gennem de senere år.

En nuanceret gennemgang af sygehusenes udgifter viser, at den voldsomme vækst fra 1970'erne er blevet standset. Alle – formentlig

også forespørgerne – har været enige om, at der samfundsøkonomisk ikke har været råd til en ustyret vækst i den offentlige sektor; det gælder også sygehussektoren. Resultaterne fra 1984 viser, at det kan lade sig gøre at bremse op, når det er økonomisk nødvendigt. Det er en udvikling, som regeringen og Amdrårdsforeningen har været enige om.

I 1985 var der ca. 91.500 fuldtidsansatte i sygehusvæsenet, og lægerne er den dyreste arbejdskraft. Antallet af de heltidsansatte er i 1980'erne vokset med ca. ½ pct. om året i gennemsnit, og det er en vækst, der først og fremmest har været koncentreret om lægerne. Antallet af læger er vokset med en tredjedel fra 1980 til 1985, og sygeplejerskerne har fået knap 20 pct. flere ansatte. Samtidig har gruppen af øvrige ansatte været nogenlunde konstant med en svagt faldende tendens. Der er utvivlsomt samtidig sket et fald i overarbejdet omfang, men der er næppe tvivl om, at det samlede timetal er vokset.

Med fælleserklæringen mellem regeringen og Amdrårdsforeningen er udgiftsniveaueet for 1987 og 1988 blevet fastlagt. Det er efter en fælles vurdering tilstrækkeligt til, at ventetiderne kan nedbringes væsentligt. Med denne fælleserklæring er der nu skabt grundlag for en styret vækst i udgifterne til sygehusvæsenet.

Hvor mange patienter er så blevet behandlet? Langt flere bliver i dag behandlet i sygehusvæsenet. Sygehusene har udskrevet godt 4 pct. flere patienter i 1984 i forhold til 1982. Behandlingen er generelt blevet intensiveret: den gennemsnitlige liggetid er blevet bragt ned fra 9,2 dage i 1982 til 8,6 dage i 1984. Det er sket i forlængelse af en tilsvarende udvikling i de foregående år. Ingen, heller ikke patienterne, er tjent med at ligge længe på hospitalet end nødvendigt. Derfor er antallet af sengedage faldet. I samme periode er antallet af ambulante behandlinger steget.

Denne udvikling er ganske bemærkelsesværdig. Den viser, at sygehusene er i færd med en omstilling henimod kortere indlæggelser og flere ambulante behandlinger, så patienterne kan blive længst muligt i eget hjem og med hjælp fra de kommunale plejeforanstaltninger. Det er en udvikling, som i høj grad er i overensstemmelse med regeringens politik.

Fra flere sider har det været fremført, at faldet i liggetiderne er blevet opvejet af en